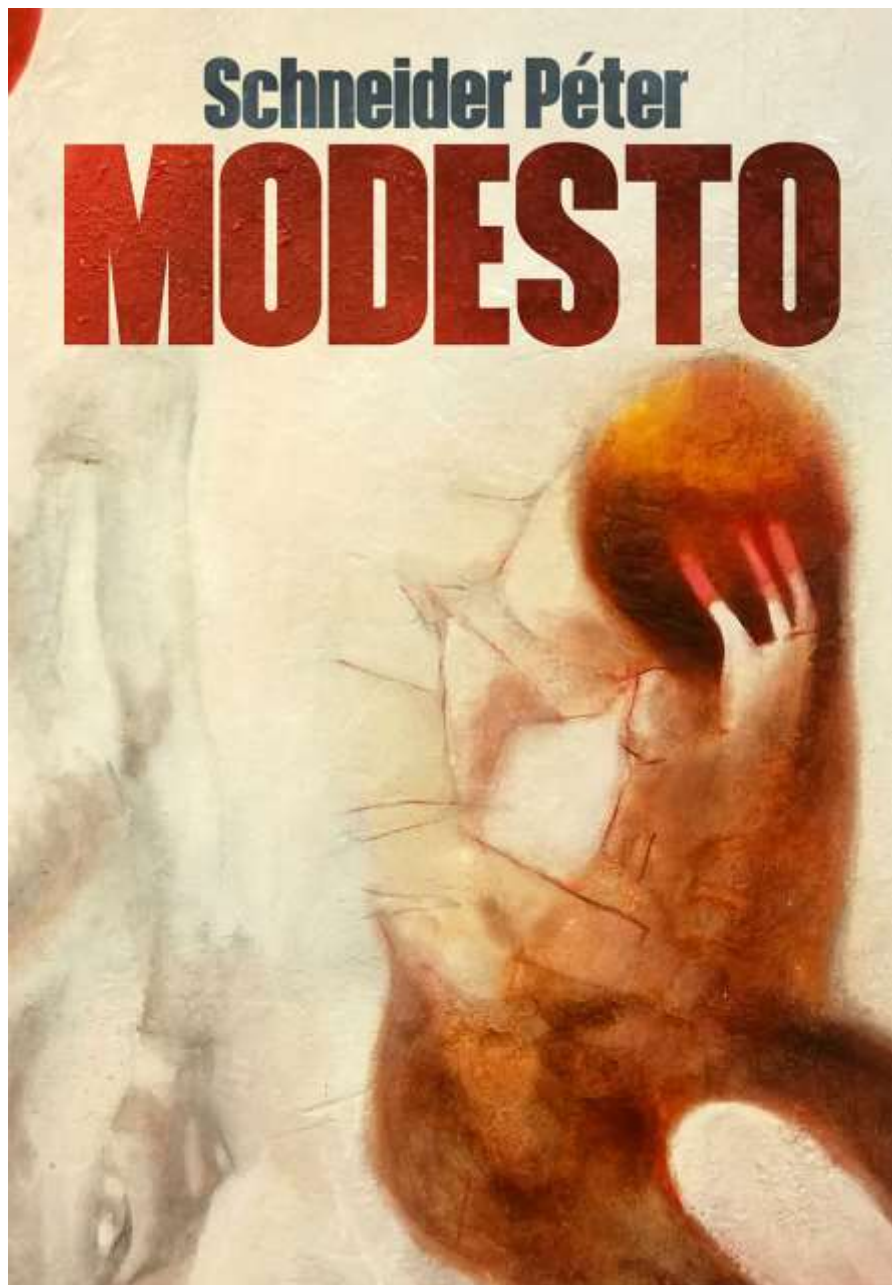

Schneider Péter

MODESTO

Schneider Péter

MODESTO

„A jó tolvajt sosem találják,
ellenben a tökéleteset
nem is keresik.”

(Vincenzo Peruggia, a Mona Lisa elrablója, 1931.)

Modesto

© Schneider Péter, 2020

Szerkesztő: Nyíri Kovács István, Schneider László

Szöveggondozó: Schneider-File Mónika

A borítón © Draviczky Ágnes „Gloomy Monday” c.
olajfestménye látható.

Köszönetnyilvánítás:

Ezúton szeretném köszönetemet kifejezni azon személyeknek,
akik segítették e könyv létrejöttét: Draviczky Ági, Filep Kati,
Mező Beatrix, Nyíri Kovács István, Schneider László, Tóth
Krisztián.

Külön köszönet illeti páromat és alkotótársamat, Schneider-
File Mónikát, aki e könyvet és szerzőjét oly odaadó és
valószerűtlen türelemmel istápolta!

www.schneiderpeter.hu
modesto@schneiderpeter.hu

ISBN 978-615-00-9749-7

ELSŐ FEJEZET

Middleton átkozottul unta magát. A kaotikus képet nyújtó, szedett-vedett kacatokkal telezsúfolt helyiségben támasztott egy kibelezett, oldalára fordított ágykeretet, és izzadt, mint a ló, a május közepéhez képest is fojtogató melegben. Lábaik keresztbe vetette maga előtt, bal kezét a zsebébe csúsztatta, szabadon maradó mutatóujján pedig – átvetve azt a krómozott revolver sátorvasán – westernhősként forgatta a súlyos tárgyat. Förtelmesnek tartotta a fegyvert, ízléstelennek és használhatatlannak, de mit tehetett, ezt adták neki. Túszt fejbe löni végül is lehet vele... Már megint ez...! Mindig, de mindig én...! – dohogott magában, miután számot vetett gondolatban. A múlt héten nem, de azelőtt és három héttel korábban is ugyanez...! Igaz, akkor egy rendes félautomata fegyvert kapott, a három túszt miatt, így legalább volt egy kis öröme is benne, de ez...! Dühítő.

Néhány órája még az egekben volt az adrenalinszintje, minden neszre felkapta a fejét. De ez az értelmetlen várakozás a legszarabb... Mire jó ez? Nem tudják, mit akarnak?

Aztán ahogy teltek az órák, már poénkodott is a tússzal. Cikizte, sértegette, az meg persze nem tudott válaszolni. (Azt már végképp nem értette, miért van ragasztószalag a száján.)

Mostanra azonban Middleton egészen elbódult a melegtől és az áporodott levegőtől. Elege volt, a fenébe kívánta az egészet és haza akart menni, de hogy is lehetne csak úgy kiszállni...? Nyilvánvalóan minden másodperccel feltartóztathatatlanul közelebb kerülnek a végkifejlethez és vele alighanem mindenki a

saját halálához.

Most ismét igyekezett éberén figyelni, amennyire csak tőle tellett.

Tőle balra, vagy hat méterre a szoba sarkában egy ágyon társa heverészett. Nem különösebben kedvelték egymást. Ő más taktikát választott: az első pillanattól kezdve igyekezett pihenni, hogy a kellő pillanatban bárkire ráfoghassa a hasán nyugvó, ugyancsak kétes megbízhatóságú automata fegyvert. Gondolatban minden lehetséges mozdulatot kigyakorolt, miközben összevont szemöldökkel a plafont bámulta. Inkább a fülére hagyatkozott, az volt éber őrségben.

Neki nem volt külön túsza, amolyan biztonsági szerepet töltött be. Rajtaütés esetén pedig – de csakis akkor – a legkisebb hezitálás nélkül ki kellett végezniük minden túszt, ez volt a dolguk. Túszok nem maradhatnak életben. Erre volt kihegyezve az egész akció és minden, így hát ez lét-nemlét kérdése az egész csoport számára... Igazából ebben az egyben egyeztek meg, és a társa nagyon eltökéltnek tűnt az elején, de most?...

Ránézett megint a másikra, aki mintha még dúdolt is volna a plafont bámulva. Csak a száját csücsörítette, hallani semmit nem lehetett.

Illetve valamit mégis...

Middleton felkapta a fejét. Az ajtóra szegezte a tekintetét. Az ágyon heverő társa szintén felfigyelt a neszre, és már fel is ült, kezében a fegyverrel. Egy pillanatig mindketten csak füleltek.

Csend.

Middleton halkán elindult az ajtó felé, közben fejét kicsit balra fordította, hogy jobb füle a bejárat irányába álljon.

Ez hiba volt.

Az ajtó dobhártyát repesztő reccsenés kíséretében bevágódott. Middleton hátratántorodott, fejét védekezően elfordította. Mire újból visszanyerte az egyensúlyát, már csak annyit látott, hogy egy ökölnyi tárgy gurul felé.

Fél másodperc késéssel állt össze a fejében, hogy mi is következik most. Behunyhatta volna a szemeit, esetleg alkarjával el is takarhatta volna az arcát.

A villanógránát fénye egy hatalmas durranás kíséretében beleégett a retinájába, amit élesen visító hang kísért. Egy röpke pillanatra fényár töltötte be a szobát. Middleton már nem láthatta a következő pillanatban berontó fegyveres alakokat, és csak valahonnét nagyon messziről és nagyon tompán hallotta harsogó figyelmeztetéseiket. De addigra már mindez lényegtelen is volt. Vakon kóválygott a szobában még egy másodpercig, aztán egy erős lökést érzett. Nem tudta merről merre zuhan, de hamarosan tompa puffanással földet ért, és mielőtt ösztönösen megtámaszkodhatott volna a karján, hogy újra felegyenessedjen, már nem volt mivel megtámaszkodnia: háta mögött szorosan összekötött kezeiből épp most szaladt ki a maradék vér is. Fegyverének pedig már nyoma sem volt...

Társa még ennyire szerencsés sem volt.

Miután felpattant az ágyról, azonnal tudta, mi következik. Erre az esetre is volt forgatókönyve. Miközben elkapta a tekintetét és eltakarta, jobbajával igyekezett a fegyverébe kapaszkodni, amely azonban a karja lendületétől valahol mögötte ért földet, éktelen csattanással. Minden idegszálával arra összpontosított, hogy visszanyerje látását, és meglássa a fegyvert.

A villanás után azonban már nem volt ideje lehajolni érte. Két lövést kapott a felsőtestébe. Az egésznek vége lett, még mielőtt egyáltalán elkezdődhetett volna. A földön heverve még hallotta a hangos kiáltásokat: „Tiszta! Tiszta! Tiszta...!”

A helyiségben lassan elült a por és a füst. Az egészen halk dúdolás sem hallatszott már. A földön fekvő és mozdulni is képtelen Middleton nyöszörgött valamit, de valószínűleg nem annyira közlés volt, mint inkább hangulat kinyilvánítás.

Egy fekete ruhás alak a fején térdelt, egy másik pedig a hátán. A harmadik fegyveres, egy Ramirez nevű, a lelőtt alakra szegezte a fegyverét. Faltörő kosát az ajtó betörésének visszaható lendületével hajította el a folyosón, amin érkezett, és a csapat után negyedikként, már fegyverrel a kezében lépett be a szobába. De nem maradt más dolga, csak biztosítani a leterített elkövetőt, akit Forrester és Warshawsky nevű társai szitává lőttek.

A csendet egy isteni hang törte meg valahonnét a magasból.

– Akkor ennyi?

A szoba fölött fából ácsolt függőhíd állt, a szobának pedig nem volt plafonja. Az emelvény korlátján két alak könyökölt. A nagyobbik az ötvenes évei közepén járó fehér férfi, kissé gyűrött képű, ami már-már jól is állt neki. Őszes hajú, magas és igen mackós figura volt, de inkább izmos, mint túlsúlyos. Mellette nem sokkal alacsonyabb fekete férfi támasztotta a korlátot. Mindketten a lent pihegő fegyvereseikéhez hasonló egyenruhát viseltek.

– Ennyi, Uram? – kérdezte ismét a természetes fickó, miközben elindult a faemelvényen a közeli csigalépcső felé.

– Igen, Uram! – válaszolta Forrester katonás határozottsággal és

buzgalommal, miközben erősen zihált. Közben Leslie O'Kelly kapitány, avagy Less, a modestói rendőrőrs speciális alakulatát vezető tiszt leért a csigalépcső aljára, egy időre eltűnt a szem elől, majd egy másik ajtón belépett a kissé kaotikus helyiségbe. Körülnézett, aztán kérdően felpillantott Gabriel Washingtonra, aki az alakulat helyettes vezetője volt.

Az visszanézett rá, és szórakozottan megvonta a vállát.

– Nem is vészes! – mondta kissé túljátszott meglepettséggel, miközben továbbra is a korláton könyökölt.

– Nem, nem annyira! – értett egyet Less, majd az ajtó felé mutatott. – Ramírez, itt már maga fedezi a csapat hátát! Maga jött be utoljára! Ne felejtsek el, hogy a terep odakint nincs biztosítva! Ha valaki hallotta a gránátot, már jön is erre és a hátuk mögé kerül – mutatott a kapitány a betört ajtóra.

– Igen, Uram! – felelte Ramírez árnyalatnyi megbánással.

– A gránátot ne csak elhajítsák! Próbáljanak célozni is vele! A szoba közepe felé kell dobni, úgy jobb a határfoka is! Ne feledjék, hogy robbanóeszköz! Akár sérülést vagy tüzet is okozhat! Szóval ne csak elhajítsák, aztán lesz, ami lesz!

– Értem, Uram! – szólalt meg Pratt, a gránátot elhajító egyenruhás.

– Nem csak magának szólt ez, Pratt! Mellesleg nem csinálta rosszul, de erre mindenki figyeljen! Aztán: van egy többszörösen agyonlőtt elkövetőnk! – mutatott a földön heverő Morganre, aki jó halotthoz illően, keresztbe tett lábakkal, hasán összekulcsolt kézzel épp sértett pillantásokat vetett a plafon irányába. – Csak egyiküknek kellett volna ezt az oldalt fedezni, de ez a kisebbik baj! A fickót – bökött ismét Morganre – le is lehetett volna fegyverezni!

Bénázott, tántorgott, keringőzött! Forrester, maga simán lenyomhatta volna lövés nélkül!

– Fegyver után nyúlt, Uram! – kontrázott Forrester.

– Fegyvert akkor használunk, ha az elkövető veszélyt jelent ránk! De ha már ott van a pasi a keze ügyében és üres kézzel kóvályog....!? Fel kell mérni, hogy tényleg veszélyt jelent-e vagy sem! Az elsődleges feladat, hogy lehetőleg mindenkit életben tartsunk! Ez a legfontosabb, jó lenne, ha maguk is így látnák! Ez világos, Uram?

– Igen, Uram! – hangzott több irányból a meggyőződéssel nem teljesen átítatott válasz.

– Gabe? – fordult a kapitány a még mindig az emelvényen könyöklő helyetteshez.

– Miért kérdeztük, hogy vége van-e? – kérdezte a színes bőrű férfi odafentről, nyugodt hangon.

Forrester a fejét forgatta.

– Ööö, nem tudom, Uram, szabad a gazda! – röhögés hullámozott végig a társaságon, de hamar visszafogta magát mindenki.

– Mert nincs vége az akciónak! Van egy megbilincselte elkövetőnk... – mutatott a helyettes Middletonra. Egyenruhás társai időközben lemásztak a hátáról. Most kedélyesen, de őszintétlen mosollyal integetett a társaságnak háta mögött, a műanyag gyorskötözőtől fehéredő ujjvégekkel. – És vannak túsaink – bökött a helyettes az oldalára fordított ágy mögé hajított, két, sokat megélt szivacsbabu felé. – Ha a túsok a saját lábukon ki tudnak menni, akkor az elsődleges, hogy őket fedezik és kikísérik. Ha nem, első dolguk az elkövetőt biztosítani! Mivel nincs még biztosítva az egész ház, Middletont viszik ki először! – Middleton helyeslően bólogatott gúzsba kötve. –

Mentőszemélyzet csak biztosított helyszínre léphet be! Vagyis ez most egy részgyakorlat volt. Kiviszik Middletont, majd bejönnek ismét és biztosítják a terepet. Ha ez azonnal nem lehetséges, maguk viszik ki a többi sebesültet is! Értem?

Bólogató maszkos fejek hümmögtek igent. Csend következett, majd ismét Less szólalt meg.

– De, mint mondtuk, annyira azért nem volt rossz!

***

Gabe Washington helyettes csupán néhány éve ismerte Lesst, azóta, hogy a kapitány ideköltözött San Franciscóból és szolgálatba állt az őrsön. Eredetileg az osztag vezetését rá, Gabe-re bízták volna, de *ő nem táncolt*. Nem volt neki való a megmondó ember szerepe, ami persze az osztag képességeinek folyamatos csiszolását is rá terhelte volna. És bár az előléptetések sorában Gabe következhetett volna, ő finoman elhárította ezt az ajánlatot. Jól érezte magát a bőrében és ezen egy vezető beosztás csak rontott volna. Az a fajta ember volt, aki szépen csendben hozzáteszi a magáét a nagy egészhez, de sem világmegváltó ambíciói nincsenek, sem feltűnési viselkedése. Nem akart plecsniket, nagyobb irodát, összecsapódó csizmákat, de kenőpénzeket és politikusi célozgatásokat sem arra vonatkozólag, hogy kit lenne helyes vagy helytelen előléptetni, vagy épp leléptetni.

Csakhogy Modesto, alig százötvenezer lelket számláló kisváros lévén, nemigen biztosított túl nagy választékot rutinos osztagparancsnokok tekintetében. A helyi rendőrőrs viszonylag kis létszámú állománnyal bírt, de az egykoron oly lelkes

különleges osztaga nem csak a várost, hanem a kijelölt régiót is ki kellett, hogy szolgálja. Így Gabe helyett Kalifornia állam San Franciscóból küldött új vezetőt az osztag élére. Ő volt Leslie O'Kelly kapitány. Egy sokat látott ír fickó, aki lassan rákanyarodott életútja azon szakaszára, amelyen az ember már nem dédelget karrierálmokat és világmegváltó terveket. Csak azt a néhány dolgot keresi, amelyek fontosságát az idő és a sors már egyértelművé tette: család, barátok, biztonság, egészség, esetleg tisztesség, csupa közhely. Olyan meghatározások, amelyeknek jelentése az életkor előrehaladtával annyira megváltozik, hogy akár új szavakat is érdemes lenne választani helyettük.

Gabe-nek fogalma sem volt, hogy mennyire fontossá váltak ezek a fogalmak az ő életében is, amíg meg nem ismerte Lesst. Olyan volt számára a kapitány, mintha valaki tükröt tartott volna ő elé. Amelyből így ugyan egy mosolygó fehér ember nézett vissza a színes bőrű Gabe szemébe, de valahogy a felület mögött mégis nagyon hasonlóak voltak ők ketten.

Nem sokat beszéltek ezekről a dolgokról, és ha tették is, csak kevés szóval, halkabban, jelentőségteljes csendek közbeiktatásával.

Kapcsolatuk akkor mélyült el igazán, amikor Gabe felesége, Alba megbetegedett.

Less megértő parancsnoknak bizonyult és hamarosan igaz barátnak is. Ismerte Gabe érzéseit, mielőtt ő akár saját maga számára megfogalmazhatta volna azokat. A legsúlyosabb időkben pedig olyan önfeláldozásról tett tanúbizonyságot, amit ő sosem mert remélni. Sok éjszakát beszélgettek át, várva a nő sorsának alakulását, az orvosok hozta ítéletet. Less jelentette az utolsó

szalmaszálat, amellyel Gabe a világba kapaszkodhatott, és ez a szál pokoli erősnek bizonyult.

Aztán Alba elindult a felépülés útján, lassan, de remélhetőleg biztosan. A helyettes pedig hálával volt eltelve a sors, de főleg Less felé. Igazi baráttra lelt.

Gabe – anélkül, hogy Lesstől valaha is hallotta volna, – tudta az írről, hogy ambíciói és karrierálma kikopott, figyelme mára leszűkül a családja maradékára; lányára és testvérére. Esetleg még pár apróságra, ha muszáj volna mondani még valamit. Esetleg arra is, hogy ez a rájuk bízott hat kölyök ne végezze egy sávós zászlóval letakart faládjában, és ha egy mód van rá, ők maguk se küldjenek senkit a föld alá.

Nem kis vállalás.

És hogy ne nehezeden ez a súly kizárólag az amúgy sem könnyű helyzetű kapitányra, elvállalta a helyettesi szerepkört ebben a kisvárosi színdarabban.

Gabe átsétált a puha fából ácsolt, és az elmúlt évek maihoz hasonló gyakorlatait meglepően jól viselő díszlet helyiségein, és kilépett az ipartörténeti emlékszamba menő öblös hangárba, ahová az egész szerkezetet felhúzták. Kezében a zsákkal, amibe az aznapi kiképzés romjait gyűjtötte össze. A srácokat most is megmozgatták rendesen, nem akarta ezt tetézni azzal, hogy kipurancsolja őket rendet rakni a kiképzőpályán.

Less pedig ma este fontos családi ügyben sietett valahová.

– Rohanok! – lépett ki éppen a hangár végében álló, konténerekből összeállott öltözőből.

– Nem vagy nagyon kiöltözve... – vetett egy pillantást Gabe Less viseletére, aki éppen csak egy ingre és egy viszonylag konszolidált

pulóverre cserélte a gyakorlóruhát. A farmernadrág hétköznapiságát pedig egy akár elegánsnak is mondható és szemmel láthatóan kényelmetlen cipővel próbálta ellensúlyozni. Egyik kezében egy vízzel teli kulaccsal úgy igyekezett betenni az öltöző ajtaját, hogy közben se a slusszkulcsát, se a telefonját ne ejtse el.

– Nem is lenne időm másra, örülök, hogy egyáltalán össze tudtuk ma hozni!

A kapitány intett, és már el is tűnt a hangár visszhangozva csapódó ajtaja mögött.

Gabe elgondolkodott a gyakorlaton.

Az osztag megoldotta a helyzetet, még akkor is, ha ő meg Less némi fogást azért találtak az akción. Végül is ez volt a dolguk: a technika és a szemlélet átadása az ifjú duhajoknak. Az pedig nem az erények ecsetelésével, hanem a hibák kitergetésével lehetséges. Nem aggódott, hogy a dorgálástól esetleg sérült volna az ifjú titánok önérzete. Vastagabb bőr van a képükön annál. Azt pedig már megtanulta, hogy a bölcsességet csak az idő hozza meg. Már ha meghozza valami egyáltalán. A hat ifjú fegyverforgató esetében a kiképzés elsődleges céljává a túl heves vérmérséklet és a becsvágy valamiféle bölcs és körültekintő magatartássá szelídítése volt.

Amikor Gabe benyitott az öltöző ajtaján, és letette a zsákot a küszöb mellé, Forrester öblös hangja töltötte be a helyiséget.

– Nem tudja már mibe kössön bele a vén fasz! Lefogadom, hogy terepen elvérezne! Még most is tervezgetne, meg agyalna, hogy hogy a faszba lehetne megúszni az egészet! – Öltözőszekrény sor takarta el Gabe szeme elől a többieket, Forrester pedig neki háttal

toporgott, néhány méterre tőle, egy szál törölközőbe tekeredve. Mondandójának széles gesztusokkal adott nyomatékot.

– O'Kellynek már rég el kellett volna húznia. Esküszöm, pikkel ránk valaki, hogy ide helyezték...! – vette át a szót Warshawsky, valahonnan bentről.

– A tyúkszaros kis életeteket próbálja megóvni, szarháziak! – lépett ki Gabe a szekrény sor mögül. – Meg azokét, akiket megver az isten veletek!

Kínos csend ült az öltözőre, csak a zuhany távoli csöpögését lehetett hallani. Ketten a lámpatestek alatt elnyúló hosszú padon ülve, megint más a szekrényének támaszkodva, ki nadrágban, ki Forresterhez hasonlóan törölközőbe bugyolálva. Mind igyekezte kerülni Gabe Washington megsemmisítő tekintetét.

– Ha a szüleitek nem tanítottak titeket alázatra, és a kapitány jóvoltából még egy kurva golyó sem teszi ezt meg, akkor majd megteszem én!

Gabe egyszeriben a társaság fölé nőtt. Szemében pedig olyan harag lobogott, amelyet ritkán lehetett látni benne. Most ott tornyosult a hat izomkolosszus fölött, mint valami fenyegető viharfelhő, amely villámjaival hamarosan lecsapni készül. És egyszeriben ez az ötvenes éveit végén járó, visszahúzódozó, szelíd ember képesnek is látszott erre.

Aztán csend állt be. Gabe szemében a harag lassan valamiféle keserűséggé szelídült.

Sarkon fordult és kisétált az öltözőből.

***

Less pillantása a horizontra siklott. A város absztrakt tükörképei meggörbültek az ablaküvegben és egymásba fordultak, amint a kocsí végigszántotta a sugárutat. Mintha csak egy apró halászhajó előtt járó jégtörő már széttördelte és félretolta volna a rideg tömböket, amelyek most Less útját szegélyezték.

A férfi elmosolyodott erre a gondolatra.

A kocsi kesztyűtartójából, egy öreg diktafont halászott elő. Elindította és a műszerfalra helyezte. Kisvártatva lágy, klasszikus zene töltötte be az utasteret, magányos csellószó.

A férfi önkéntelenül is kissé lejjebb csusszant a vezetőülésben és mintha az ábrázatára is valami elégedettségféle ült volna ki.

Egy idegen hiába is próbálta volna a horizonton megjelenő felhőkarcolók alapján betájolni a belvárost, itt ugyanis nem voltak ilyenek. A legmagasabb épületek sem nyújtózkodtak tovább négy-öt emeletnél. A belváros saját központ jellegét széles sugárútjaival, üvegfalú üzlet- és irodaközpontjaival igyekezett kierőszakolni.

Modesto az Egyesült Államok nyugati fertályán, Kalifornia állam szívében fekszik, és azon tipikus amerikai városok közé tartozik, amelynek körülbelüli elhelyezkedését két-három másik nagyobb város említésével lehetett csak meghatározni.

Less gyakran érezte úgy, hogy bár sosem járt őshazájában, Írországbán, annak valamiféle genetikailag kódolt ősképe ott munkál benne. Közben valahogy szülővárosa, San Francisco sosem tudta őt igazán megnyerni magának.

És Modesto sem.

A kisváros domborzati adottságainál csak építészete volt egyhangúbb. Az alig néhány százéves történelemmel rendelkező

ország nem bővelkedett sem emlékművekben, sem tekintélyes kőépületekben. A települések tervezését a beérkező telepések óriási áradata miatt nem volt idő cizellálni. Az urbanizáció óriási lendülettel zajlott, így komplett városokat vetettek papírra tervezőasztalokon kizárólag vonalzó segítségével. Az így létrejövő nyomasztóan mesterséges városrészeket az egyforma utcák hálózata és a köztük kicentizett parcellák képezték. Az utcák neveit pedig sokszor nemes egyszerűséggel keresztben az ábécé betűiből, hosszában pedig számokkal jelölték. Így az ember, ha ismerte úti céljának betűjét és a legközelebbi keresztutca számát, térkép nélkül is könnyen odatalált. Ez a minden romantikát nélkülöző, száraz, a praktikumot előtérbe helyező szemlélet volt érvényes Modestóban minden másra is, amit jól summázott a belvárosban álló városkapun szereplő felirat. Az I utca fölött átforduló, a Nyolcadik és Kilencedik utca között álló boltíves építmény üzenete büszkén hirdette: „Modesto: Víz, Bőség, Elégedettség, Egészség.”

Less sosem tudta eldönteni, hogy vajon e mondat szerzője cinikus volt, és egy ügyes trükkel vitte csak át felirat tervét a városvezetésen, vagy esetleg valóban hitte, hogy ez minden, amit egy város kínálhat az embernek. Mindenesetre Less kerülte ezt az útszakaszt, és ideköltözése után több hétnek is el kellett teltie, mire képes volt megállni, hogy ne temesse arcát tenyerébe, valahányszor áthalad a felirat alatt.

Már a Kilencvenkilences főúton haladt a peremkerületi Salida felé. A város északi határán fekvő lakóövezet maga volt a megtestesült amerikai álom. A gondosan ápolt, talpalatnyi gyeptakarókon mutatós, színes házak sorakoztak. A szemlélő

szinte beléjük látta a boldog családokat: a minta-amerikai párt, akik reggel elolvassák a helyi híreket, miközben elkortyolják kávéikat, mielőtt gyerekeiket útjukra bocsájtanák a sárga iskolabusszal.

Less elhessegette cinizmusát, miközben Ford Explorere lendületesen gurult a házak között saját bérleménye felé. Korábban sosem élt ilyen helyen, és ha nem kényszeríti rá az élet, valószínűleg soha nem is költözött volna ilyen környezetbe. De miután a tragikus események miatt kiábrándult a nagyvárosok személytelenségéből, a tolakodó kisvárosban is csatlakoznia kellett.

Lassanként arra kezdett gyanakodni, hogy benne munkál valami ellenérzés mindennel szemben, ami valamiféle rendszerré összeállva kiöli az egyén empátiáját és emberségét.

***

A férfi olyan hirtelen fékezte le kocsiját az Old Mill köz 4601-es szám előtt, hogy a műszerfalon már egyszer nyugvópontot talált apró tárgyak, amelyeket menet közben az anyósülésről oda dobált át, a szélvédőnek koppantak.

Less lekapta a diktafont onnan, kikapcsolta és zsebre vágta.

Ugyanebben a pillanatban kivágódott ház bejárata, és egy igen mutatós, tinédzserkora végén járó lány rontott ki rajta. Vállig érő vörös hajzuhataga úgy festett, akár a sivatagi homokot felkapó forgósél, amely néhány fontos tárgyat is elragadott magával: A lány egyik kezében egy köteg összefogott papírt, a másikban egy termoszt és egy hátizsákot egyensúlyozott.

Jezz lábával igyekezett lassítani a kivágódó ajtó lendületét, elhanyagolható sikerrel. Az ajtó nagy robajjal csapódott a verandán álló hintaágy oldalának és mindjárt alá is ütötte az egyetlen díszeként szolgáló cserepes növényét, egy jelentéktelennek ható pálmafélét.

A lány eleresztett egy káromkodást – bár Less nem hallotta, de aligha lehetett más –, majd könyökével hasonlóan kevésbé elegáns mozdulattal vissza is csapta az ajtót. Less addigra már kipattant az autóból, hogy gyorsan kinyithassa annak jobb hátsó ajtaját a forgósél előtt. Jezz, mintha egy láda almát borítana ki, rágurította mindkét keze teljes tartalmát a hátsó ülésre, és igyekezett magát is bepréselni a kupac tetejére.

– A hangszer? – kérdezte Less. Számára nem úgy tűnt, mintha a lány még bármiért is vissza akarna térni a házba.

– Bassz... – Jezz kipattant a kocsiból és minden nőiességét félretéve szedte a lábát a bejárat felé. Csak miután az ajtó gombjára tette a kezét realizálódott benne, hogy a kulcsot nem hozta magával, az valahol a hátizsákja mélyén lapulhat. Hátrafordult, de addigra már Less közeledett, kezében saját kulcscsomójával.

Az ez után következő kaotikus események dacára csakhamar elindultak.

Északnyugat felé hagyták el Salidát. Még mielőtt elérték volna Stocktont, Mantecánál nyugat felé vették az irányt, rátértek a 120-as főútra, majd az 580-as országútra, hogy arról már le se térjenek egészen San Franciscóig.

A közel két és fél órás út eseménytelennek ígérkezett. Jezz ajkát harapdálta, miközben összevont szemöldökkel bámult kifelé az ablakon. Gondolatai azonban az előtte álló kihívás körül forogtak.

- Nyugi, szívem, minden jól fog menni! - Less próbálta kikökkenteni a lányt az öngerjesztő, „mi lesz, ha...” típusú gondolatokból.

- Csak ne legyen bent Berger! Az Debussy mániás! Nekem nem megy Debussy! Nem bírom Debussyt! Kikészít! Nem is értem, miért kell erőltetni! Debussynek születni kell, a francba! Hol a kotta?! Átnézem! - Jezz hátrafordult és izgatottan képesztetni kezdett a hátsó ülés felé, hogy elérje a szíjjal összefogott vaskos papírköteget.

- Ki az a Berger?

- A tanszékvezető! Az a bajszos Bill Gates.

Jezz összességében kezdett pánikba esni. Itt volt az ideje, hogy Less közbelépjen.

- Szívem! Ez zene! Itt nincsenek rossz válaszok! Csak arra kíváncsiak, hogy a te fejedben milyen zene szól! Nem tudsz hibázni! Csak játssz úgy, ahogy otthon szoktál...

Jezz feladta a kottakeresést és lemondóan visszafordult.

- Jaj, Apa! Neked kéne felvételiztetned! Vagy kényszeríthetnéd őket fegyverrel! - a lány szeme felragyogott és élvezettel ízlelgette a gondolatot.

***

A következő másfél órában némileg megtört a jég, és Jezs még nevetni is tudott apja egy-két bugyuta megjegyzésén. A kétszer háromsávós út mentén elsuhanó táj lassan változott; a végeláthatatlan, sík mezőgazdasági területeket sivatagos, lankás vidék váltotta fel.

A nap már ereszkedett és arany fényben fürdette a homokdombokat csakúgy, mint Jezz arcát. A lány hunyorogni próbált, de ettől csak még élénkebben fénylettek zöld szemei. Less óvatosan úgy fordította a visszapillantó tükröt, hogy annak szélén a mellette ülő lány arcát is láthassa egy-egy pillanatra anélkül, hogy az kiszúrná a fondorlatot.

Az utóbbi években a férfi többször is azon kapta magát, hogy egyre gyakrabban sodródik az érzelgősség határára. Mint most is. Mire felocsúdhatott, Jezz, ez a nem is oly rég még apró és folyton bégető kis bárány, a rőt gypjával, volt olyan orcátlan, hogy minden előzetes figyelmeztetés nélkül gyönyörű fiatal nővé cseperedett. Vállig érő hajával persze még most sem tudott mit kezdeni, csak időnként füle mögé parancsolni.

Majdnem két év telt el Jezz édesanyjának halála óta és Less még ma sem tudta eldönteni, hogy a lánya hányadán áll ezzel a traumával. Egyszerűen nem beszéltek róla. Hogy Jezz döntött-e így, vagy ő...? Eltemették magukban azt a két keserves évet, a férfi pedig nem tudta, mivel tesz jót a lánynak, ha erőlteti a témát, vagy ha kivár.

2001 szeptemberében történt, éppen csak egy nappal azután, hogy Manhattanben összedőltek a tornyok. Bár Jezz sosem mondta ki, az események élménye akkor félelemmel töltötte el. És mivel Less a terrorveszély miatt szinte folyamatosan szolgálatban volt, a lány legszívesebben édesanyja karjaiban kereste volna a biztonságot. De erre nem már kerülhetett sor.

Lisa ötvenévesen ment el egy friscói kórházban, miután Less és Jezz végignézték elkeseredett haláltusáját, amit az orvosok méltóságteljes küzdelemnek csúfoltak. Nem volt abban sem

küzdelem, sem méltóság. Lisának esélye sem volt a betegséggel szemben. A nő szenvedése és távozása pedig olyan krátert hagyott a férfi mellkasában, amelyet sosem érzett korábban és elképzelni sem tudott.

Az első hetekben szinte öntudatlanul intézte a hivatalos ügyeket, a temetést, az örökösödési papírokat, a kórházi számlákat. Aztán amikor minden ügyre pontot tett, belezuhant abba a bizonyos mély szakadékba: a gyászba.

Lisa jelenléte és szerelme olyan magától értetődővé vált az évek során, hogy – bár a vége felé Less már nem ringatta magát illúziókban – nem lehetett felkészülve arra az ürességre, talaját vesztettségre, ami ez után érkezett. Képtelen volt elfogadni, hogy a földgolyó tovább foroghat Lisa nélkül. Hogy a halála nem csak valami hiba a mindennapok előre megírt forgatókönyvében, ami miatt most majd az egész leállítja a nagy égi rendező és mindent a helyére tesz. Hogy ott folytatódjon az egész, ahol ő hazaér és megtalálja Lisát, amint Jezz fehér cipőjéről igyekszik eltüntetni a paradicsomszósz foltot. Vagy épp a San Franciscó-i házuk ablakából figyeli kaján vigyorral, amint az a gyerekkel bajlódik, aki ilyen ízléstelen színű kabátot nem vesz magára, még a decemberi hideg ellenére sem.

De ilyesfajta isteni, vagy más magasabb erők általi helyreigazítás sosem történt.

A másnap is eljött, az emberek munkába indultak, továbbra is bementék a híreket, sajnálkoztak a tornyok miatt, és ezerszer elmondták, hogy a világ többé már nem lesz olyan, mint azelőtt.

Aztán pontosan ugyanolyan lett.

Az ő számukra.

Less úgy érezte, nem csak Lisa hagyta faképnél, de mindenki más is. Az egész világ hátat fordított neki. Csak Jezz ült otthon egyedül, a csellója mögé bújt, és csak a két vékony, törékeny keze látszott ki a nagy hangszer mögül, amelyek elszántan küzdenek a húrokkal és a vonóval.

A férfi ekkor döbbsent rá, hogy minden nyom, amit egy emberi élet hátrahagyhat maga után a világban, az ott ücsörög a mögött a hangszer mögött, és nagyon egyedül van és retteg. Egy darab Lisából. És belőle. Mint egy szöveg nélküli búcsúüzenet, ami mégis mindent elmond, ami fontos. Ezt az utolsó szerelmes vallomást pedig az ő párja hagyta neki, és nem is értheti meg más, csakis ő.

Akkor Less valahogy botladozva, a sötétben tapogatózva visszatalált arra az ösvényre, amelyen az életnek valami oka vagy célja lehetett még:

És az Jessie volt.

Most, amikor szeme sarkából lopva a tükröt leste és benne a lány napfényben fürdő arcát, ragyogó zöld szemét, megint meglátta benne Lisát és azt az üzenetet, amit, ha szavakba lehetett volna önteni, valahogy így hangzott volna: „Minden rendben lesz!”

Less elmosolyodott.

Nem sokkal később az autó már az San Franciscó-i Eisenhoweren szaladt az öböl vize fölött a Treasury Island felé és pár perccel később Less gond nélkül parkolóhelyet is talált az Oka utca 50-es szám alatti Zenei Konzervatórium parkolójában.

Az első emeleti színpad oldalbejárójáig kísért a lányt, aki most kivette apja kezéből a súlyos hangszert és úgy tűnt el a becsukódó ajtó mögött, hogy vissza se nézett.

Percekkel később Less már a sötét nézőtér hátsó sorainak egyikében ülve várt, és azon kapta magát, hogy mindaz a bölcsekedés a nyugalomról és higgadtságról, amivel az autóban még Jezzt traktálta, tovaszállt, és minden izma megfeszül.

A színpadon éppen egy ázsiai kislány fejezte be a produkcióját. Tőle balra terebélyes zongora uralta a színpadot, a mögötte ülő férfi a lányra mosolygott, aki kényszeredetten meghajolt, majd hangszerével kísértetiesen ismerős küzdelmet folytatva, távozott a függöny takarásába.

– Köszönjük! – hangzott a nézőtér elején helyet foglaló kis társaság felől.

„Egyikük lehet az a Bill Gates”, gondolta Less.

Súlyos csend következett, amit csak a döntnökök papírjainak surrogása tört meg.

– O'Kelly! – hangzott az előbbi hang.

Óráknak tűnő másodpercek múltán Jazz lépett a színpadra sötétké, bő, bokáig érő ruhában. Feszültsége leplezhetetlen volt, de a pánik helyét most valamiféle elszántság és koncentráció vette át. Egyik kezében a vonót fogta össze a hangszer nyakával, másik kezében rakoncátlan kottáit szorongatta. A színpad közepére botorkált, az ott üresedő thonet szék elé, majd türelmesen várt.

– Jessie O'Kelly, ugye? – hangzott a nézőtér felől az előző hang. A lány bólintott. – Remek! Azt javaslom, kezdjük a szóló átirattal, ha önnek is megfelel!

Jessie szigorú arccal bólintott, leült a székre, kottáit eligazította és felhelyezte a kottatartóra. A zongorakísérőre nézett, aki mosolyogva bólintott.

A termet kisvártatva lágy, testet öltő dallam járta át. Nem úgy

hangzott, mint a lány titokban, diktafonnal rögzített gyakorlásai. Most minden irányból áradt a zene. Fizikai jelenléte, szinte tömege volt. A hangok a környezetből, a tárgyakból is áradtak, Less izmaiból és minden csontjából. Mintha testét lassan, fokozatosan langyos vízbe merítették volna.

A férfi most levegőjét visszatartva körülpillantott. Vajon másra is hasonló hatással van-e az élmény? De nem volt senki körülötte. Csak előrébb az elülső széksorokban ült a néhány döntnök. Vajon hallják azt, amit ő hall? Vajon elérte őket a katarzis?

Tudatában most fogalmazódott meg: az ő lánya képes valami olyasmire, amire csak kevesen. A semmiből hoz létre valamit. Az élettelen tárgy a kezei között életre kel és megszületik az, ami addig nem létezett, és ami most alapjaiban megrázza őt. Jezz, az ő kislánya olyan módon kommunikál, amely nem a fogalmak, hanem az emóciók szintjén élhető csak meg. Szavakkal nem kiváltható tartalom ez, annál sokkal mélyebb és összetettebb.

Less nem tudta, hogyan, de abban biztos volt, hogy Jezz, az ő lánya itt és most olyasmit tesz, amire csak kevesen képesek: teremt.

***

A lány még az előző napi megmérettetés hatása alatt markolta a hangszerét és próbálta feldolgozni a felvételi meghallgatás élményeit. Most bezzeg elemében van, duzzogott, bár az előző este sem sült el olyan rosszul, még az ő igen szigorú elvárásai szerint sem, amiket magával szemben támasztott.

A hangszer ma viszont valahogy önálló életre kelt a kezében anélkül, hogy irányítani akarta volna. Vagy talán éppen azért.

Mintha nem is ő játszana. Nem csak a hangok egyenkénti minősége töltötte el elégedettséggel, de az is, ahogy egymást követve ívet alkottak és új jelentéssel töltődtek. Mintha egy egzotikus nyelv tanulása közben már nem csak szavakat rakosgatott volna egymás mögé, hanem valamilyen magától értetődő módon mondatokká alakította volna őket. Még hozzá szép, ékes, tartalmas mondattokká.

A mobiltelefonja csörgése zökkentette ki gondolataiból.

A garázsban ült Old Mill közti házuk alsó szintjén, miután korábban végleg kiszorította onnét apja régi Fordját. A ház összes szobáját végigjárta már hangszerével, Jezz azonban felfedezte az otthonuk legrendetlenebb, legpiszkosabb helyiségének különleges akusztikáját, és úgy döntött, birtokba veszi anélkül, hogy jelentősebb változtatásokat eszközölne rajta. És mivel nem tudta, miből fakad a garázs különleges tulajdonsága, úgy döntött, a biztonság kedvéért inkább egy szerszámosládát sem tesz arrébb. Így körülötte most egyik oldalon használt abroncsok, gépszírtól foltos rongyok, kocsiemelő tartozékok heverték. A garázs végében pedig munkapad szerszámokkal, satuval, valamint kisebb-nagyobb dobozok, esetenként ismerősnek tűnő, de zömmel ismeretlen gépalkatrészekkel.

Jezz a tároló végében ült egy szerelőszéken, maga előtt a csellóval miközben igyekezett elkerülni, hogy tetőtől talpig érő párzási tollazatát összepiszkolja. Így tekintett a báli ruhájára, amit most viselni volt kénytelen, mivel percekben belül megérkezik a kísérlője – remélhetőleg egy éjfekete limuzinnal, bár Jezz ennek sok esélyét nem látta. És akkor kénytelen lesz részt venni azon a kényszeredett jókedv áradaton, amelyet szalagavató bálnak

neveznek, és megvannak a maga együgyű rituáléi: a lerészegedés, a lányok ruháinak kritizálása, a fiúk kritizálása, a többi lány kritizálása, a tanárok kritizálása, majd a kegyes hajlandóság a táncra, már ha valaki felkéri, akit korábban már eleget kritizáltak.

Ugyanakkor mégis roppant kínos lenne, ha az utóbbi nem így lenne. De emiatt annyira nem aggódott. Végül is a kísérője vállalása és felelőssége éppen ebben van. Sőt, nem is csak kísérő, hanem egyenesen meghívó! Hoppá! Őt kérem meghívták, nem ám csak úgy beesik majd az utcáról! Egyedül! Hogy is ne!

Pedig ennél az egésznél most fontosabb dolga is lett volna, főleg a tegnapi meghallgatás tükrében. Gyakorolnia kellene. Többet, mint valaha. És most el is kapta a gépszíj, ráérezett a dologra, felemelte az ihlet szele, vagy mije, és... Á, mindegy volt már, a csörgő telefon végét vetette neki, bárminek a szele is volt az.

Jezz gyors pillantást vetett a kijelzőre, mielőtt felvette volna!

– Halló, itt az O'Kellyk legifjabbika és egyben a család egyetlen igazi műkedvelő tagja beszél! Miben segíthetek?

– Hogy ment? – kérdezte az érces férfihang a telefonban, minden átmenet nélkül.

– Nem is tudom... – Jezz elgondolkodott. – Az az igazság, hogy... kiesett!

– Kiesett? Mi esett ki???

Pete O'Kelly őszinte tanácstalansággal próbálta értelmezni egyetlen unokahúga helyzetelemzését, és agyában végigpörgetett minden lehetőséget arra vonatkozólag, hogy mi a fene eshetett ki és honnan. De mielőtt a cselló műszaki állapotára gyanakodott volna, Jezz folytatta.

– Úgy be voltam tojva, hogy... törlődött. Nem emlékszem. Apu

szerint jó volt, de apunak minden jó! Akarsz vele beszélni?

– Próbáltam hívni! Ki van kapcsolva!

Jezz felpattant a székről, eltartotta a telefont a szájától.

– Apu! Már megint engem veszel?! – azzal már lépett is a garázból a ház előterébe vezető ajtóhoz, de miután kitárta azt, rájött, hogy ha nem akarja összekenni a ruháját, azon az úton kell visszajutnia a házba, amelyiken érkezett. Szoknyája ugyanis nem fért volna át az ajtón annak a kockázata nélkül, hogy végigtörli vele a két oldalt sorakozó olajos tárgyakat. Bőven elég volt annyi rizikó, ami eleve együtt járt a garázsban gyakorlással. Így most a kitárt ajtón keresztül óbégatott a házba. – Ezeket ne vedd fel! Nem jók! Szólok, ha felveheted! Valaki évezredek múlva megtalálja majd a telefonodat, és azt fogja hinni, hogy ez volt a művészet a huszonegyedik században! Nagyon gáz lenne!

Less jelent meg a földszinten, csibészesen vigyorogva nézett a garázsajtó felé, kezében még ott volt a lenémított telefon és az apró diktafon.

– Jezz! – Pete hangjába belerezgett a telefon, mire az ismét a füléhez emelte.

– Igen?

– Ma van a buli?

– Igen – fintorgott a lány.

– Tudod, mi a szabály?! Apádnak és nekem jóvá kell hagynunk a srácot! Van itt egy rövid kérdőív...

Jezz grimaszolt, némi ravaszkás csillogással a szemében.

– Mindenképpen! Apa szerintem meg is motozza! Beszélsz vele? Mármint apuval?

– Aha!

- Doblak neki!

- Jó szórakozást, drága!

A telefon már repült is a kint vigyorgó Less kezébe.

- Helló!

- Na, milyen volt? - próbálkozott Pete ismét.

- Isteni! Tényleg!

Sóhaj hallatszott a telefonból.

- És a srác milyen? - kíváncsiskodott tovább.

- Fogalmam sincs, még nem jött meg. Azt hiszem, épp most gyilkolja le a szomszéd virágágyását a kocsijával.

A bejárati ajtó melletti kis ablakon jól látszódott, amint egy apró, drapp, japán gyártmányú autó igyekezett megfordulni még a zsákutca vége előtt, hogy aztán szép szabályosan odaálljon a 4601-es ház elé. Egy vékony és meglehetősen ideges, ámbár roppant elegáns fiatalember pattant ki belőle, akin külön életet élt a két számmal nagyobb öltöny. Az alak még egyszer ellenőrizte a feltűnően kopott autó külső megjelenését, majd megadóan elindult a ház ajtaja felé.

- Less! Lásza a fegyvert! - tanácsolta Pete lelkesen a vonal túlsó végén.

- Esetleg ne lőjem mindjárt lábon? Csak jelzésnek...

- Csak motozd meg! Azt nem szabálytalan, ugye? - kapott Jezz korábbi ötletén Pete izgatottan.

Közben az elegáns látogató eljutott a csengőig és minden bátorságát összeszedve megnyomta a gombot.

- Most leteszlek, Pete, majd visszahívlak!

- Lásza a fegyvert! Csak villantsd... - hallatszott még a férfi hangja mielőtt Less megszakította a hívást. Az ajtóhoz lépett és

kitárta. Egy roppant feszült, és igen szellősen becsomagolt fiút talált a küszöbön, aki érezhetően előre elpróbált mozdulatokkal gesztikulálva, gondosan válogatott szavakkal üdvözölte!

- Ó! Mr. O'Kelly... mármint bizonyára ön... az! Nagyon örülök! És megtisztel, hogy megengedi, hogy Jessie eljöjjön velem... hogy elkísérjem... hogy elkísérhetem a bálba.

Ezzel a különös fiú az eddig háta mögött összekulcsolt kezei közül a jobbikat odanyújtotta Lessnek. A férfi igyekezett minden komolyságát megőrizni, de ez nem volt egyszerű. Azt valószínűnek tartotta, hogy az előtte álló figura nem fog tiszteletlenül viselkedni a leányával, de Jezz mellett dominálni sem igen lesz majd módja.

Less kezét nyújtott. A fiú megragadta, Less pedig picit előre dőlve kérdőn nézett rá. Zavart csend támadt, ami a vendégen eluralkodó totális pánik irányába fordította a történéseket. Less megkegyelmezett neki.

- A nevedet nem tudom még.

- Ja, igen...! Elfelejtettem! Bocsánat! Fortbolt... Uram! Robert... Fortbolt! Rob!

- Örvendek, Rob! Ismerem édesapádat. James, ugye? Üdvözlöm őt!

- Persze, Uram! Átadom! - Rob megkönnyebbült, izmai ellazultak, amitől mintha még inkább összement volna mókás ruhájában. Mielőtt azonban mosolya teljesen eltakarta volna az arcát, Less folytatta.

- Csak egy dolgot várok el tőled, Rob! - A fiú mosolya elpárolgott, teste ismét kitöltötte a ruhát. - Jessie-t átadod nekem itt, ezen a helyen - Less a lába elé mutatott - legkésőbb tizenegy

órákor, egyben, sértetlenül, lelkileg kiegyensúlyozottan, drogoktól mentes vérárammal.

Less hangja szelíd volt, még mosolygott is kicsit, de minden felsorolt kritérium hangsúlyát külön megnyomta az egyértelműség kedvéért, és nem hagyott kétséget afelől, hogy nagyon komolyan gondolja, amit mond.

- Alkoholt mértékkel fogyaszthat. Ha te is így teszel, este tizenegykor nem a te kocsidból akarom látni őt kiszállni - Less fejével a japán csoda felé intett -, hanem az oldaladon egy taxiból! Minden érthető?

- Igen! Persze! Ez nem is kérdéses...

Less ekkor már ellépett a fiú útjából, és bátorító mosollyal intett neki, hogy beléphet. Nem akarta, hogy a szemközti szomszéd ház irányából éppen feljük tartó Margo hallja a diskurzust, amit tulajdonképpen már le is zárt.

Ebben a pillanatban azonban a garázs elektronikus ajtaja lassan, méltóságteljesen emelkedni kezdett. Az ajtó mögött - egy kortárs színmű kaotikus díszleteit idéző olajos kacatok között - Jezz karcsú alakja bontakozott ki. A kecses, színpadias pózban álló lány egyik kezében a csellót, másikkban a garázsajtó távirányítóját tartotta barokkos eleganciával. Arcán drámai átélés és ravasz-kás mosoly bujkált. Selyemfényű, méregzöld ruhát viselt, derekán széles fekete övvel, amely kiemelte alakját. Vörös, fényesre fésült haját jó érzékkel, no meg persze türelmetlensége miatt, a gravitációra bízta. Színpadiasan kilépett a garázból, szó nélkül megkerülte a fiút és belibbent a ház előterébe, hogy megválva hangszerétől, magához vegye fekete szveterét és apró kékításkáját. Arisztokratikusan elegánsnak szánt járása most

inkább egy kölyökvizsláé volt, amelyik még nem igazán tudott mit kezdeni hirtelen növésnek indult végtagjaival.

Ahogy visszatért az ajtóhoz, Less pillantása a lány dekoltázsára tévedt.

A kívágás sajnos nem volt annyira mély, hogy szankcionálni lehessen, de annyira igen, hogy némi aggodalomra adjon okot. A férfi nem szólt egy szót sem, egy pillanatra lehunyta a szemét, és azt kívánta, bár hallgatott volna Pete-re, és magához vette volna a szolgálati fegyverét, hogy a megfelelő lélektani pillanatban látni engedje Robnak. Aztán, szemrehányó pillantásától kísérve, Jezz kinyújtott kezébe ejtette a lány telefonját. Figyelmeztetően ismét Robra nézett, aki azonban tekintetét gondosan belefúrta a verandán álló hintaágy mellett kornyadozó pálma kaspójába.

Jezz mintha betűre tudta volna, hogy mi jár az apja fejében. Nem neheztelt, ehelyett már-már ellágyulva nézett vissza rá. Megölelte őt, aztán belekarolt az ott toporgó öltöny ujjába és ők ketten a fiúval megindultak a kocsi felé.

A házhoz vezető betonjárdán még odaköszönt Margónak, aki hosszan és elkerekedett szemekkel nézett a pár után, mielőtt folytatta volna útját a némileg csüggedt Less felé.

– Atya ég, Leslie! – színpadiasan ismét a fiatalok felé fordult, majd a férfira nézett – Atya ég! Az ember csak egyszer nem vigyáz, lehunyja a szemét és máris elsöpör felette az idő! – Less mosolygott, bár nem túl nagy meggyőződéssel. – Észnél kell lenni, ez a lány beérett, mint egy barack! – Margo felnevetett. – Annak idején én sem vesztegettem ám az időt! Tudnék mesélni! De azért ésszel voltunk! – megint az elhúzó autó felé nézett, ezúttal mintha el is érzékenyült volna kicsit. – Istenem! Drága kis galambom!

- Mi újság, Margo? - próbálta Less a szomszéd jövetelének valódi okára terelni a témát.

- Jaj, ne haragudjon Less - tért vissza a jelenbe Margo, kezével is ellegyintve emlékeit. - Csak szólni akartam, hogy a jövő héten pénteken megint dolgozom, szóval aznap nem fogom tudni átvenni a leveleit!

Amint Margo a nyakát tekergetve még mindig figyelte Robert Fortbolt ütött-kopott autóját elhajtani, szeme egy másik kocsin akadt meg, amely most az ellenkező irányból közeledett a zsákutca vége felé.

- Na, itt vannak Taylorék - biccentett az érkező jármű irányába sokat sejtetően. - Csak tegnap reggel jöttek. Máskor korábban szoktak. Már csütörtökön.

A sötét színű Lincoln egy forgalmas sztrádán tökéletesen beleolvadt volna a környezetébe, azonban a modestói lakóövezetben magára vonta még azokat a tekinteteket is, amelyek nem voltak olyan kíváncsiak, mint Margóé.

- Ezeknek akkora házuk van, mint egy palota, aztán mégis ilyen ritkán eszi ide őket a fene. - Bizalmaskodva megérintette Less vállát, hogy nyomatékot adjon mondandójának, közben úgy fordult az elhaladó autó után, mint egy marni készülő mérges kígyó az áldozata felé. - Máskor ezekhez órát lehet igazítani. Kéthetente péntekenként reggel ezek ott állnak a trezorjuknál, mint a cövek! Tegnap is! Beszuszakolják azt a temérdek értékpapírt, de olyan vastag stócot ám, mintha telefonkönyv lenne - a nő ezt most a mutató és hüvelyk ujaival próbálta szemléltetni -, aztán a következő hétfőn meg fogják a pénzüket és eltűnnek. Hát érti maga ezt?

Az utca vége felé közeledve a sötétített ablakú Lincoln lassított, majd hangtalanul felsiklott az Old Mill köz 4500-as számú kocsibehajtóra és megállt. Két alak szállt ki az autóból. A Taylor házaspár igen elegáns, szemmel láthatóan módos, ám udvariasságuk ellenére igen zárkózott emberek voltak. A férfi vékony, magas, keskeny állú, kevéske haját hátrafésülve hordta. A nő valamivel alacsonyabb. Vörösés rövid hajával és elmaradhatatlan kiskosztümjével mindig olyan volt, mintha skatulyából húzták volna elő. És noha Taylorék akkora házat birtokoltak az utca legvégén, amibe két bármely másik környékbeli ház is belefért volna, igen ritkán lehetett őket látni. Amikor viszont mégis, kedves mosollyal az ábrázatukon köszöntek oda a közelben álló, többnyire őket fürkésző szomszédoknak. Most sem volt ez másként. Amint kiszálltak az autóból és előbirkózták csomagjaikat a kocsi csomagtartójából, barátságosan intettek Less és Margo felé.

– Helló, Drágáim! – Margo búbájos mosolyt villantva rázta apró kezét Taylorék felé, mintha az egy kis szállodosó pillangó lenne. – Nekem ugyan semmi közöm hozzá, de úgy éljek, ezek adócsalók, vagy valami ilyesmi – vetette oda halkan újra Lessnek.

– Ne aggódjon emiatt, Margo, eddig sem kellett volna. – A nő értetlenül nézett Lessre. – A levelek... – emlékeztette a férfi az eredeti témájukra – ott a postaláda, végül is erre való. A postás majd bedobja oda, amit be akar, a többit meg majd elintézem én!

Less igyekezett minél rövidebbre fogni a beszélgetést. Az ajtó becsukásával szerette volna finoman jelezni a szomszédnak, hogy folytatná a napját. Margo érezte, hogy jelenléte kezd terhessé válni a férfinak. Kissé szégyenkezve lépett el az ajtótól.

- Jól van! Ne haragudjon, Less, drága! Tudja, az én koromban az apró dolgok válnak fontossá. Az idős embereknek kell valami, amitől még valakinek érzik magukat - szabadkozott zavart mosollyal.

Az igazság az, hogy Margo az utca valamennyi lakója életének részévé vált és sok esetben ez nem az ő döntésük volt. Egyszerűen rengeteg szabadideje lett azóta, hogy hátraléphetett teljes banki állásából. Mivel azt megelőzően, valamikor a három évvel ezelőtt egyik napról a másikra hirtelen férjét is elvesztette, ő maga is fölöslegessé vált, legalábbis így érezte.

Szomszédságában lakott olyan, aki hasonló korban és cipőben járt, mint ő, és aki örömmel fogadta Margo barátságos közeledését. Mások viszont különböző mértékben tartották kéretlennek, tolakodónak, vagy egyenesen magánszférát sértőnek a nő állandó jelenlétét és figyelmét. Főleg azért, mert az idős hölgy nem igazán tartott tiszteletben határokat. Az, hogy mindenről tudott, ami körülötte történik, mindenkit látott és hallott, aki megfordult az Old Mill köz ezen részén, egyeseknek biztonságérzetet adott, míg mások számára zavaró volt.

A hirtelen rászakadó céltalanságot Margo azzal igyekezett ellensúlyozni, hogy a felé kicsit is nyitott lakók ilyen-olyan ügyeibe tevőlegesen is igyekezett belefolyni. Leveleket vett át, szerelőket engedett be, szobanövényeket locsolt, magánéleti tanácsokat és pletykákat osztott meg. Nagy adag szabad energiáját kötötte le az is, hogy heti egy napon továbbra is bedolgozott a Modesto központjában, az I utcában álló Bank of America épületében. Feladata a pánccélteremben működő bérelhető trezorokhoz kapcsolódott.

Feladata csupán annyi volt, hogy fogadta a régi ügyfeleket, az újaknak pedig elmagyarázta a rendszer működését: A különböző méretű trezorokhoz két kulccsal lehet hozzáférni. Az egyik az ügyfél birtokában marad, és a trezort csak egy másikkal együtt lehet kinyitni. Azt a bizonyos másikat, egy mesterkulcsot Margo a nyakába akasztott minden egyes alkalommal, amikor megérkezett a munkahelyére, és csak akkor helyezte vissza a biztonságos tárolóba az emeleti irodák egyikében, amikor hazaindult.

A kulccsal a nyakában Margo úgy festett és úgy is viselkedett, mint aki ég és föld ura. Kéretlenül is történetekkel szórakoztatta a mellé beosztott biztonsági őrt és a meglehetősen ritka madárnak számító ügyfeleket, miközben vagy trezorjaikhoz kísérte őket, vagy kifelé a lépcsőhöz.

– Nem is zavarok tovább...

Margo most lassan távolodott Less bérleményétől, a járdára kilépve körülnézett és átsietett az utca túloldalára, hogy aztán véletlenül arra járva beszédbe elegyedhessen közvetlen szomszédasszonyával is. Less némi lelkipurdalást érezve nézett az idős nő után, majd becsukta az ajtót és telefonja után nyúlt. Pete-et tárcsázta.

***

Robert vetett egy pillantást a tükörbe, törzsével kissé el is hajolt balra, hogy még láthassa Leslie O'Kelly távolodó alakját. Kocsijával befordult a következő sarkon és kifújta az eddig tüdejében őrizgetett levegőt. Éppen csak annyira feltűnően, hogy Jazz figyelmét nem kerülhette el a dolog, aki most kuncogott a

jeleneten.

- Mi van? Szerintem egész jó voltam - méltatlankodott Rob mímelt sértettséggel a hangjában, amikor meglátta a lány reakcióját. - Nem is lőtt rám.

- Szerintem tetszettél neki - mosolygott Jezz.

- Akkor szerinted már kivehetem az atlaszt?

- Hogy mi?

- Az atlaszt. Betűztem a nadrágomba. - Robert most a hasát lapogatta, mutatva Jezznek, miről is van szó. - A többiek szerint golyóálló. A vastagsága miatt. Állítólag már többen ki is próbálták.

A lány csodálkozással az arcán önkéntelenül a fiú hasához nyúlt, hogy kitapintsa a tankönyvet. Nem talált ott semmit, csak Rob köldökét. Amikor észrevette a srác hirtelen szétterülő, önelégült vigyorát, rájött, hogy átverték és gyorsan elkapta a kezét.

- Te kis... - karjait összefonva tettetett duzzogással csúszott lejjebb az ülésében.

Robert nevetett.

- De most komolyan, szerintem jó fej az apád.

- Azt mondod?

- Ha nekem olyan csinos lányom lenne, mint neki, én is fegyvert hordanék.

A lány kissé elvörösödött. Maga sem értette miért, hisz Rob ócska szöveget vágott le, de valahogy mégis: mintha komolyan gondolta volna. Talán még ő maga is zavarba jött attól, hogy kibukott a száján a bók.

Jezz az elsuhanó házak felé fordulva rejtette el apró mosolyát.

- És persze én is zsarunak adnám ki magam - tette hozzá a fiú.

Mindketten nevettek.

Robert gyorsított, hogy felvegye a forgalom tempóját a Kilencvenkilencesen. Az apró járgány meglódult, a motor szemrehányón sivített. Rövid csend következett, amit Rob tört meg.

- Jezz! Nagyon... - a fiú palástolni igyekezte zavarát. - Szóval csak azt...

- Na? Kibököd? - somolygott a lány.

A fiú nagy levegőt vett és nyelt egyet, miközben érezte, hogy a kelleténél jobban szorítja a kormányt.

- Szóval... Örülök, hogy eljöttél velem! Mármint úgy tudom, hogy Dennis is elhívott.

- Dennis? - Nehéz lett volna megmondani, hogy a lány meglepetése őszinte volt-e. - Ja, igen... Azt hiszem... Nem volt egyértelmű...

- Nekem úgy mesélték, hogy te viszont eléggé egyértelmű voltál vele.

- Mire gondolsz?

- Östuloknak nevezted? Komolyan?

A lány lesütötte a szemeit és kezével elrejtette az arcát.

- Az egy bunkó. Erőszakos és öntelt. Azt hiszi, hogy izomból mindent meg lehet oldani. - A lány a beálló csendben Robertre sandított. - Nem igaz?

A srác szórakozottan vont vállat.

- Ezt hogy érted?

- Úgy hallottam, összezördültetek. Nekem is vannak informátoraim, még ha nem is az atlaszt tesztelik.

- Hát... szerintem nem örült, hogy nekem igent mondtál.

- És? - Jezz szurikáta-ként nyújtogatta a nyakát a fiú felé.

- Mmm... megkóstoltam a jobbhorgát.
- Jézusom, Robert! - Jezz felháborodva húzta ki magát az ülésben. - Ez egy seggfej!
- A jobbosza egész használható.
- Nem tudtam! Annyira sajnálom! Csak annyit mondtak nekem, hogy két napig jegelte a szemét.

Robert szemöldöke felszaladt.

- Micsoda? Azt hittem, lepattantam róla.

A fiú dölyfösen kihúzta magát, és a japán járgány is most mintha új lendületet vett volna. A kipirosodott arcú lány tekintetét Roberten felejtette, és csak másodpercekkel később ébredt rá, hogy ideje ábrázatáról letörölni az elragadtatást, mielőtt az észreveszi.

- Sajnálom, hogy bajt hoztam a fejedre!

- Viccelsz? - hökkent meg a fiú. - Életem legboldogabb gyomrosa volt!

Ha ez csajozós duma, akkor Robert Fortbolt ebben nagyon jó - ismerte el kelletlenül Jezz magában és ismét csak nehezen tudta lehámozni csillogó tekintetét a fiúról. Zavarát azonban még így sem leplezhette el.

***

Robert - immáron zsákszerű zakójától megszabadulva - a Modestói Állami Középiskola főbejáratának kapufélfáján kepesztett néhány méteres magasságban. Homlokán izzadság gyöngyözött, inge is oly mértékben átázott, hogy a fiú vízespóló versenyen is indulhatott volna, már amennyiben az ing alatt ily módon átszüremlő atlétatrikó szexi viseletnek lett volna

mondható. Jezz valamivel odébb várakozott, és aggodalmaskodó pillantásokat vetve felfelé, drukkolt a fiúnak, aki kinyújtott ujjával most már majdnem elérte a kapu fölött kifeszített, halovány sárgás fénnel világító papír lampionok legszebbikét.

Élvezte is, hogy a lovagias fiatalember ilyen nagy elszántsággal igyekszik neki megszerezni a tárgyat, amely a bált követően nyilván papírhulladékként végezné, ugyanakkor aggódott is a fiú épségéért, aki most fizikuma és termete okán is némi hátrányban volt. Mindezt azonban elszántsága ellensúlyozta és persze bátorsága, amit a korábban elfogyasztott csekély mennyiségű alkohollal együtt öntött magába. Rob – ha ez egyáltalán lehetséges – még lovagiasabbá és előzékenyebbé vált az ital hatására. A lánynak pedig imponált a fiú eltökéltsége, ugyanakkor nem szívesen élt volna vissza ezzel. Most mégis átadta magát a banalitás határán egyensúlyozó helyzetnek, amelyben Robert Fortbolt, mint Don Quijote, megküzd szélmalmával, amely ez alkalommal a magasság képében jelent meg, hogy megszerezze szíve hölgyének az áhított csecsebecsét.

Jezz lopva körülnézett, nem látja-e őket valaki. Az utcában csak a magas oszlopokról lehajló sápadt lámpák fénye derengett erőtlenül. Az út túloldalán ugyan volt némi mozgás, ám az épület előtt lézengő egy-két fiatal öltözkéből és az iskola épületéből kiszűrődő zenéből a járókelők is rögtön sejthették, hogy diákcsinýröl van szó, és nem csináltak ügyet a látottakból.

A lány elmosolyodott és diszkréten előhúzta apró táskájából a telefonját, hogy nem túl ígéretes minőségű fotót készítsen a fiú akciójáról. Bár Robra sosem gondolt úgy, mint potenciális udvarlóra és sokáig nem is tudta elképzelni magát a fiú oldalán,

most, talán a néhány pohár ital miatt, talán a fiú vehemenciája okán, végtelenül imponáló jelenségnek hatott a számára. Az a markáns kisugárzás, ami a fiú megjelenéséből hiányzott mégis ott volt kiállásában és humorában. Nem beszélve a figyelmességéről, amivel Rob a lány iránta tanúsított egyre fokozódó nyitottságát hálálta meg.

A fiú tisztában volt hiányosságaival, de ahelyett, hogy szégyenkezett volna ezek miatt, és visszahúzódóvá vált volna, pozitivitással, öniróniával és szellemességgel ellensúlyozott, ami miatt bizonyos fokú népszerűségnek is örvendett. Az pedig, hogy Jezz fél fejjel magasabb volt nála, kimondottan imponált a fiúnak és szinte tüntetőleg feszített a lány oldalán!

Mindennek köszönhetően az este vége felé maga is úgy érezte, hogy nyeresre áll a lánynál. Ráadásul személyes szimpátiája Jezz iránt az első benyomások után sem csökkent, sőt, az este folyamán kimondottan összetett, izgalmas és intellektuális személyiségnek ismerte meg őt. Mindez – és talán egy picit a már említett alkohol hatása is – egy adott pillanatban mérethelyes öltönyt, harangszót és fehér galambokat vetített a fiú lelki szemei elé, nem mellesleg Jessie-t, hófehér, de igen visszafogott menyasszonyi ruhában. A következő pillanatban már el is hessegette a képet, és szentimentalizmusát csak a lány ellenállhatatlan vonzerejére való tekintettel nézte el magának.

Feltett mindent az utolsó mozdulatra vállalva azt, hogy az ajtókeretről elrugaszkodva esetleg nem sikerül elérnie, vagy megrongálja a lampiont és ezzel talán esélyeit is a lánynál. De nem így történt. Miután nem talált további kapaszkodókat a kiszemelt tárgy közelében, egy utolsó feszült összpontosítást követően

elrugaszkodott a falról, és – igyekeztén a lámpást minél inkább a rögzítési pontnál megragadni – egy mozdulattal leszakította azt.

Jezz előtt ért földet, kis híján négykézláb, azonban a bal kezében szorongatott lámpás épségét véletlenül sem kockáztatta, így csak jobb kezével támaszkodott meg az aszfalton. Amikor meggyőződött róla, hogy stabilan megvetette lábát a talajon, ráadásul történetesen éppen a Pókembertől jól ismert hősi pózt vette fel, erre rájátszva emelte fel fejét és heroikus tekintetét, hogy megtalálja a lányét. Jezz izgatottságtól csillogó szempárját azonban nem kellett keresni. A fiú legnagyobb öröme az addig sokféleképpen értelmezhető érzések helyett most őszinte aggodalmat és elragadtatottságot velt felfedezni bennük, amit Jezz világító mosolya kísért. És mindez nem is az áhított tárgy, a lampion megszerzése fölötti örömnak szólt, hiszen arra Jezz rá sem pillantott.

Ez az elragadtatottság immáron tagadhatatlanul Robnak szólt.

A fiú lassan, a szuperhős figurához illően egyenesedett ki. Jezz segítőn nyújtotta a kezét, de amikor látta, hogy a fiú még mindig a Pókember szerepet adja, úgy érezte, ettől idegen lenne egy női segítő, így készségesen visszahúzta kezét, és immár maga igyekezett a képregénybeli megmentett nő szendén pózoló alakját felölteni.

– Nem szedhetsz össze nekem mindent, amire rámutatok, Robert! – a lány igyekezett humorral palástolni zavarát.

– Amíg nem a Rodeo Drive-on mutogatsz, addig nem aggódom!

***

Valamivel féltizenegy után Robert, Jezz és egy másik pár lépett ki az iskola épületéből. Jobbra indultak, Rob osztálytársa, Ned Erickson sarkon túl parkoló autója felé. A magas, világos hajú, már-már kosárlabdázó alkatú srác igyekezett mindig olyan helyen hagyni a kocsiját, ahol vagy ipari kamera van elhelyezve, vagy valamilyen erősebb fényforrás. Bár a barna Buick egy tolvaj számára nem volt sem kelendőbb, sem ígéretesebb fogás bármelyik másik átlagos autónál, a fiú első járgánya volt, és úgy érezte, hogy ha már valaki autófeltörésre készül, az rendelkezzen kellő mennyiségű érvel, hogy ne pont az ő autóját válassza.

Ned, jobbján egy kedves arcú, vékony lánnyal, maga sem vette észre, hogy egy kicsit megszaporoztta lépteit és nyakát nyújtogatva fürkészi az utca mentén parkoló kocsikat. Lelki szemei előtt ilyenkor Buickja kapcsán általában betört ablakszilánkok képe sejlett fel, kiráncigált vezetékek kusza csomója, zsebkéssel kiszúrt gumibroncsoké, esetleg festékszóróval hagyott üzeneteké.

Azonban most, hogy végre meglátta és közelebb ért az autóhoz, amely a fűszerbolt apró épületének hátsó bejáratától nem messze állt, megkönnyebbülten sóhajtott. A jármű sértetlen volt. Ned és a lány lassítottak, hogy a néhány lépésnyire lemaradó Rob és Jezz felzárkózhassanak.

– Mikor nyomod rá a villámot? – intett fejével Rob Ned autója felé.

– Á! Apám befeszült. Nem engedi. „Ne csinálj magadból idiótát önként, drága pénzért!” – utánozta apja hangját, miközben kezeivel hevesen gesztikulált, nyilván, ahogy apja szokott.

Rob széles vigyorra húzta a száját.

– Te hol állsz? – fordult Ned az alacsonyabbik fiúhoz.

- A másik oldalon - mutatott a Rob az iskola irányába. - Beálltam a parkolóba. Itt hagyom... Taxit hívunk - legyintett.

A párok elbúcsúztak egymástól, Ned és a lány beszálltak a Buickba. Néhány másodperccel később pedig már a Paradise úton távolodtak.

Rob előhúzta a telefonját és tárcsázott. A beszélgetés néhány másodpercig tartott csupán. A taxitársaság diszpécser felvette a fiú nevét, majd Rob fejét forgatva próbálta szemével felkutatni a közeli utcanévtáblákat és pontosítani, hogy hová is érkezzen a taxi.

- Paradise és Jefferson sarka. A kisbolt mellett állunk. - Befejezte a hívást és eltette a telefont, majd a lány felé biccentett. - Néhány perc... - mondta. A lány zavartan mosolyogva bólintott.

Az este meleg volt és fülledt, még az errefelé megszokott májusi időjáráshoz képest is. Rob és Jezz egymás mellett toporogva várták a taxi kettős fényszórójának feltűnését a néptelen utca végén. Feszült csend állt be, csak az iskola néhány száz méterre derengő bejárata felől hallatszott valami hangoskodás, de lassan annak hangja is elült. Egy autó fényszórója tűnt fel pár száz méterre, közeledett feléjük, majd elkanyarodott, és az utca újra elcsendesült.

Rob feszengett. Lassanként olyan figyelmen kívül hagyhatatlan feszültség kezdett vibrálni a levegőben, amely minden századmásodpercével egyre nyilvánvalóbbá tette, hogy történnie kell valaminek közöttük.

A fiú izmai megfeszültek, és csak lassan tudatosult benne, hogy hirtelen beállt csendből és a lány közelségéből fakadó késztetés nyomását érzi. Agya lázasan pörgette végig a lehetséges lépéseket: Odafordul, megöleli a lányt és megcsókolja. Nem, az túl banális

lenne... Sablonos! Mondania kéne valamit előtte, valami eredetit. A frappáns, ironikus frázisokért korábban sem kellett a szomszédba mennie, de most valahogy egy sem jutott eszébe. Hogyan lehetne természetes és spontán, ha egyszer görcsösen az akar lenni? El kell lazulnia! De még inkább sürgősen meg kell törnie ezt az egyre kínosabb csendet és végre fokozatot kell váltania, mielőtt végképp hülyét csinál magából. És különben is, ha most nem tesz valamit, talán már nem adódik rá több lehetősége.

Jezz zavart nevetése zökkentette ki a fiút lázas gondolataiból, és mintha azonnal meg is könnyebbült volna ettől. A lányra nézett, aki mellette állt és a szeme sarkából őt figyelte. Valószínűleg ezt tette az elmúlt pillanatokban is!

– Szerintem válasszunk egy olyan csókolózós jelenetes filmet és azt játsszuk el. Ha ciki lesz, rákenjük a filmre! Julia Robertsest nem ér!

Robert feszengése egy szemvillanás alatt elpárolgott. Elmosolyodott és nem tétovázott tovább. Úgy döntött, majd csak utólag dönti el, melyik film részletét is választották. Elveszítve az utolsó pillanatig őrizgetett magabiztosságát, Jezzhez hajolt, két kezével lágyan közrefogta a lány arcát és száját rátapasztotta annak forró ajkára. Néhány pillanatig mozdulatlanul álltak és csak hagyták, hogy magával ragadja őket az érzés. A lány karja a fiú dereka köré fonódott és magához vonta őt, Rob teste pedig a lányéhoz simult.

Nem tudták mikor ért véget. Egyszer csak már egymást nézték. Jezz szembogara a gyér fényben is smaragdként csillogott.

Váratlanul megtört tudatában ez a mozdulatlanság.

Minden egy másodperc alatt történt. Rob először arra gondolt, hogy a csók van rá ilyen hatással. Elgondolkodott ezen az új élményen. A következő pillanatban a gondolatai ködfátylán keresztül a járdaszegély képe úszott be a tudatába, amit most nagyon közről és különös szögéből látott. Azután már csak képek és gondolatok álomszerű gomolyát érzékelt, majd elveszítette az eszméletét.

Jezznek sikoltani sem volt ideje, az ütés hangja sem jutott el a tudatáig. Csak elkerekedett szemmel figyelte, amint Rob teste ernyedten, tompa puffanással vágódik az úttestre.

A fiú arcán nem tükröződött sem meglepetés, sem más érzelm. Ugyanaz a mosoly ült rajta, mint egy másodperce, amikor még ott állt mellette. Jezz először csak értetlenül, majd hitetlenkedve nézte az mozdulatlan testet. Először azt gondolta, hogy a srác egy újabb, kissé eltúlzott poénját láthatja. Rob azonban továbbra sem mozdult. Nyitott szemmel feküdt az úttesten, tekintete pedig vérfagyasztóan üresnek hatott, ami nem hagyott további kétséget afelől, hogy szó sincs tréfáról.

Ekkor egy alak lépett a lány mellé, kezében hosszú egyenes tárgyat tartott, talán egy acélrudat. Jezz döbbsen nézett a férfi jeges kék, táskás szemeibe. Amaz mosolygott, mintha csak ott akarná folytatni a jelenetet, ahol Rob az imént abbahagyta.

Egy újabb másodperc elteltével Jezz végre megértette, hogy támadás érte őket, minden előjel nélküli. Ő pedig egyedül maradt ebben a helyzetben. Rémület lett úrrá rajta, de mielőtt még sikítani lett volna képes, a férfi ismét lesújtott.

A lány az aszfalton feküdt. Kezeit mellkasára szorította és

kétségbeesve igyekezett levegőhöz jutni. A támadó a következő másodpercben újra ütésre emelte a nehéz tárgyat, miközben kéjes átszellemüléssel fürkészte a földön fekvő lány tekintetét. Jezz már nem érzett fájdalmat, csak tompa, távoli puffanó hangot hallott, aztán még egyet és még egyet.

A fejében emlékképek és a valóság lidércnyomása váltogatták egymást. Nem tudta, mennyi idő telt el, lehettek másodpercek vagy órák.

Előbb a férfi elmosódott vonásait látta, megcsapta annak bűzös lehelete és a szájából az arcára csorgó nyál melege. Nyakán érezte az idegen leheletét és azt, amint a férfi izgalomtól remegő kézzel matat a ruhája alatt.

Jezz tehetetlen volt.

Csellószó úszott be valahonnét a távolból. De a hangok most ismét széthullottak a fejében, bármennyire igyekezett is, hogy dallammá formálja azokat. Aztán képzeletében furcsa képek gomolygó összevisszasága váltották egymást. Előbb Ned autója öltött formát, és oldalán arany színben tündöklött a soha rá nem festett villám, aztán Rob elragadtatott tekintete sejlett fel előtte...

A kép ismét szertefoszlott, majd szép lassan egy sárga derengés kezdett testet öltetni a lány előtt. Végül valami megmagyarázhatatlan nyugalom járta át, amint megpillantotta a fénylő lampion, amit még mindig a kezében szorongatott. Belekapaszkodott ebbe a képbe, amely elkísérte őt az eszméleten túli világba.

A férfi felegyenesedett. Az izmai reszkettek, ahogy mindig, amikor fizikai megerőltetésnek tette ki őket, olyasminek, amit nem minden nap végez az ember. Kicsit zihált is és hirtelen diszkomfort érzete lett, ahogy a feltámadó szél végigszántotta izzadt arcát, amire néhány zsíros hajtincse is rátapadt. De nem simította hátra. Nadrágját is éppen csak annyira húzta fel, hogy össze tudja gombolni. Derékszíjával sem bíbelődött.

Valahol még élvezte is, hogy nyomokat hagyott rajta az elmúlt néhány perc.

Egykedvű pillantása a földön vándorolt egyik elhajított szemétről a másikra, amelyek a porban heverték a gyér lámpafényben.

Aztán a lányra. Már eszméletlen volt.

A férfi most bosszúságot érzett. Nem szerette ezt a vihar utáni csendet. Különösen az elfogadást, a belenyugvást. Zavarta az a békesség a lány sebzett arcán. Utálta azt a pillanatot, amikor megadják magukat. Mert mindig volt egy ilyen pillanat. Amikor elfogadták, ami velük történik. És ő bármennyire is igyekezett csavarni egyet az eseményeken, hogy visszahozza a reményt, a küzdést az arcukra, ilyenkor már messze jártak. Elbújtak valami mentális fedezékbe, és mindegy volt már mi történik a testükkel, mert arról a helyről a férfi már nem tudta őket kipiszkálni.

Az aktus igazából nem érdekelte, csak annak a hatása. A tekintetük. És amikor végül elpárologott az a valami a szemükből, már érdektelenné váltak a férfi számára, amit a következő percekben szintiszta indulattal igyekezett megtorolni.

Addig ugyanis megkomponálta az eseményeket. Lassan adagolta a hatást, kiélvezve a reakció fokozatait: az ijedséget, a

félelmet, a reményt, hogy talán nem fajul ennél tovább a dolog, aztán az alkudozást, ha volt ilyen. Nem mindig került rá sor. Voltak állandó elemei a rettegésüknek és voltak egyediek. De mindig fokozatok követték egymást, sorrendje volt az érzelmeknek egészen az utolsóig, a beletörődésig.

Ennek az utolsónak az eljöttét igyekezett a férfi minél inkább késleltetni. Húzd meg, ereszd meg játékot űzött, ameddig csak lehetett, de sajnos nem sokáig lehetett.

Ez most meglepően kitartó volt, gondolta, de végül ő is kereket oldott előle arra a belső helyre, ahol az már nem érhetne utol. A férfi ebből fakadó feszültségét pedig most is leföldelte a lány eszméletlenül heverő testén, immáron mindenféle fokozatosság nélkül.

Méltatlan befejezésnek tartotta ezt a férfi, de igazság szerint elvesztette az ihletét ahhoz, hogy továbbra is ragaszkodjon a műgondossághoz.

Most csak a korábbi felfokozott helyzet nyomai maradtak neki: az izzadság, a haja csapzottsága, kissé remegő kezei, a zilált környezet és a lány eszméletlen, vérben tocsogó teste. *Szétgyepált*, így mondta. Ezeket vette sorra most a férfi, aztán még e gondolatai is elkalandoztak. Maga is csodálkozott rajta, hogy miért dühíti őt fel a lány. Nem is a lány: a ruhája. A zöld, csinos, gondosan kimódolt öltözkék, ami mellőzött minden túlzást, hivalkodást. Talán éppen ez tette fölényeskedővé. „Lám, nekem ennyi is elég. Én ki vagyok találva. Ez mind ki van próbálva. Nem kell sok, hogy mindent megkapjak, amit akarok. Mindig megkaptam mindent. Ehhez értek csak igazán.”

A férfi arcát ismét elöntötte az indulat és nagy erővel oldalba

rúgta a lányt. Nem érkezett reakció. Érdektelensége azonban újból lecsillapította.

Tekintete most a lány kezében maradt tárgyra tévedt. Mi az? De jó! Mi az, lámpa? Végül csak becsatolta a nadrágszíját, hogy le tudjon hajolni azért a valamiért. Úgy kellett lefejténie róla a lány ujjait, de emiatt már nem érzett indulatot, inkább kihívást jelentett neki.

Ismét felegyenesedett, és az arca elé emelve vizsgálgatta a valamit. Lampion. Narancsszínű. Elemes, apró izzóval a papírfalú gömb belsejében, pici kapcsolóval.

A férfi uja hegyével felpöccintette, a lampion sápadt, halovány fénnel pislákol. A homogén narancsszínű tűhegynyi vörös pettyek törték meg. A férfi először bosszankodott, hogy a lány összevέrezte a lámpást, aztán mégis meglátta benne a szépséget. A mélyvörös szín megtörte az egyhangú sárgát. Közelebb emelte a szeméhez és elmerült a részletekben. A fröccsenő vér pettyei csak tökéletlenül és egyenetlenül borították be a papírt. Mégis a tökéletlenségében rejtett a tökéletessége. Az egyediségében.

A férfi elmosolyodott. Kéne még többféle színben ilyen, merengett. Kirakhatná őket valahová.

Már távolodott a lány testétől és tekintetét nem vette le többet a lámpásról.

Nemsokára kilépett a közvilágítás gyér fényköréből és már csak az erőtlen narancssárga fénypont zsugorodott az éjszaka sötétjében.